

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 451/2017-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Spišákom, Idanská 17, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k. 35 C 292/2010-237 z 31. októbra 2013, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Co 39/2014-298 z 29. apríla 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 1381/2015 z 31. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 11 ods. 1

a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), podľa čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 35 C 292/2010-237 z 31. októbra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 39/2014-298 z 29. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 1381/2015 z 31. mája 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v postavení žalovanej stranou súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 35 C 292/2010, v ktorom sa žalobca [REDAKOVANÉ] domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy, ktorou [REDAKOVANÉ] ako predávajúci previedol na sťažovateľku ako kupujúcu svoje spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach v k. ú. [REDAKOVANÉ] (podiel vo veľkosti 1/2 k celku na rodinnom dome [REDAKOVANÉ] nachádzajúcom sa na parcelách [REDAKOVANÉ] a podiel vo veľkosti 4/9 k celku na príľahlých parcelách [REDAKOVANÉ]).

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu vyhovel a určil neúčinnosť odporovanej kúpnej zmluvy, a to na základe záveru, že predávajúci uzavretím kúpnej zmluvy ukrátil svojho veriteľa a zmluvu uzatváral v úmysle ho ukrátiť (keďže išlo o jediné nehnuteľnosti, ktoré vlastnil a z ktorých mohla byť pohľadávka jeho veriteľa uspokojená), sťažovateľka uzavrela s predávajúcim kúpnu zmluvu ako osoba blízka a nepreukázala, že by ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať úmysel predávajúceho uzavretím predmetnej zmluvy ukrátiť svojho veriteľa.

4. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny v plnom rozsahu stotožniac sa s jeho dôvodmi.

5. Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu neprípustnosti.

6. Najvyšší súd konštatoval, že prípustnosť dovolania vzhľadom na čas jeho podania posudzoval podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a nezistil žiadnu vadu konania podľa § 237 ods. 1 OSP, t. j. jediné vady, ktoré by mohli založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu.

7. Sťažovateľka vo svojej rozsiahlej, ale vecne neprehľadnej sťažnostnej argumentácii namieta arbitrárnosť záverov rozsudku okresného súdu aj rozsudku krajského súdu, pokiaľ ide o ich skutkové a právne závery vo veci samej, ako aj závery uznesenia najvyššieho súdu vo vzťahu k splneniu podmienok prípustnosti sťažovateľkou podaného dovolania.

8. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ňou označených základných a iných práv rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, tieto rozhodnutia zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie, prizná sťažovateľke finančné zadost'učinenie v sume 4 000 € a náhradu trov konania.

9. Sťažovateľka zároveň navrhla ústavnému súdu, aby dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

13. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu základných a iných práv rozsudkom okresného súdu

14. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa riadi princípom subsidiarity a je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, ktoré sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

15. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie ňou označených práv rozsudkom okresného súdu, proti ktorému bol prípustný a sťažovateľkou aj využitý riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd, ústavný súd konštatuje, že právomoc iného súdu poskytnúť ochranu základným a iným právam sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu v tej istej veci. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu

16. Ústavný súd vzhľadom na sťažovateľkou podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd rozhodol o tomto dovolaní, považoval za zachovanú lehotu na podanie sťažnosti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu [porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99].

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

18. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

19. Ústavný súd zvyčajne zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zdôrazňuje vo svojej judikatúre aj ESĽP, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

20. Ústavný súd spravujúc sa svojou už uvedenou stabilizovanou judikatúrou posúdil možnosť namietaného porušenia sťažovateľkou označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu v nadväznosti na sťažovateľkou vymedzené dôvody sťažnosti v merite jej sťažnostnej argumentácie.

21. Ústavný súd konštatuje, že argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu ani najvyššieho súdu, a nezistil, že by napadnuté rozhodnutia boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

22. Pokiaľ sťažovateľka v podstatnej časti svojej argumentácie spochybňuje všetky pre vec relevantné skutkové závery okresného súdu a na ich základe učené právne závery potvrdené aj krajským súdom pri vyhodnotení vykonaného dokazovania vo vzťahu k splneniu podmienok pre úspešné odporovanie právnomu úkonu (ukrátenie uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu ako veriteľa, úmysel predávajúceho ukrátiť svojho veriteľa, postavenie sťažovateľky ako osoby blízkej k predávajúcemu, nevyvrátenie domnienky vedomosti osoby blízkej o úmysle predávajúceho ukrátiť svojho veriteľa), ústavný súd najmä zdôrazňuje, že nie je skutkovým súdom a neprináleží mu vyhodnocovať samotnú materiálnu správnosť skutkových záverov všeobecných súdov, pokiaľ sú tieto závery dostatočne odôvodnené a majú logickú oporu vo vykonanom dokazovaní.

23. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa stotožniac so závermi okresného súdu podrobne a dôsledne vysporiadal s odvolacou argumentáciou sťažovateľky (v podstatnej časti zhodnej s jej sťažnostnou argumentáciou, pokiaľ ide o splnenie zákonných podmienok úspešného odporovania právnomu úkonu), svoje závery, skutkové závery, ako aj z nich vyvedené právne závery dostatočne a logicky odôvodnil, keď uviedol:

„V posudzovanej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca má voči [REDAKOVANÉ] nepochybne vymáhateľnú pohľadávku, ktorá v čase rozhodovania

prvostupňového súdu bola mu právoplatne priznaná rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 22.9.2010 sp. zn. 38C/27/2006 (vo výške 23.235,74 eura), v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 20.12.2012 sp. zn. 2Co/339/2010 a tiež rozsudkom zo dňa 22.11.2010 sp. zn. 33/Cb/12/2008 (vo výške 58.089,36 eura), v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 3Cob/55/2010, právoplatným dňa 25.7.2011. Na tomto závere nemení nič skutočnosť, že v čase podania žaloby o neúčinnosť označenej kúpnej zmluvy o týchto pohľadávkach ešte právoplatne rozhodnuté nebolo. ...

Odvolaací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že dlžník žalobcu [REDAKOVANÉ] je blízkou osobou žalovanej, nakoľko by ujmu, ktorá by ho postihla, dôvodne pociťovala ako vlastnú v situácii, ak prevádzané spoluvlastnícke podiely [REDAKOVANÉ] sa týkali parcel [REDAKOVANÉ], na ktorej sa nachádza stavba žalovanej, parc. [REDAKOVANÉ], kde je dvor a prístupová cesta k bytovej jednotke žalovanej a parc. č. [REDAKOVANÉ], t.j. pozemku pod prístupovými schodmi k jej domu a samotný rodinný dom (s dvoma bytovými jednotkami) s pozemkami tvorí jeden oplotený celok s jediným spoločným prístupom - schodiskom.

V zmysle ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, ktorými bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a blízkymi osobami alebo ktoré dlžník urobil v ich prospech. Ide teda o zákonnú domnienku, teda zo zákona sa predpokladá vedomosť týchto blízkych osôb o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa. Ide však o vyvrátenú právnu domnienku, ktorá neplatí, ak druhá osoba (osoba blízka dlžníkovi) úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Dôkazné bremeno na preukázanie tejto skutočnosti je však na tejto blízkej osobe.

Ak teda ide o právny úkon medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou alebo o právny úkon urobený v prospech tejto osoby, nemusel žalobca tvrdiť ani preukazovať, že žalovanej musel byť úmysel dlžníka Ing. odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy. Zákon tu vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa predpokladá a preto žalovaná musela (musí) preukazovať, ak žaloba nemá byť úspešná, že v dobe právneho úkonu dlžníkov úmysel aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

Vynaloženie náležitej starostlivosti v zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka pritom znamená, že žalovaná ako osoba dlžníkovi blízka vynaložila aktívne akékoľvek úsilie, ktoré možno za daných pomerov požadovať, aby sa o úmysle dlžníka dozvedela. To platí aj vtedy, keď si dlžník uzavretím zmluvy plnil svoju morálnu alebo právnu povinnosť zo zmlúv o pôžičke. Zákon aj v tom prípade vyžaduje, aby osoba blízka dlžníkovi sa pri právnych úkonoch s dlžníkom alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech, týmto spôsobom presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka. Ak sa tak nezachová, musí byť uzročená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky aj z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla. Jedná sa teda o prísnu a kvalifikovanú formu starostlivosti. Žalovaná tak musela (musí) preukázať aktívne konanie a zisťovanie pred uskutočnením právneho úkonu, teda že naozaj urobila všetko preto, aby sa presvedčila, či sa nejedná o úkon smerujúci k ukráteniu veriteľa.

Vzhľadom na obsah spisu je súvislosti s uvedeným záver súdu prvého stupňa, že žalovaná nevyvinula náležitú starostlivosť, aby úmysel svojho švagra ukrátiť svojho veriteľa mohla rozpoznať, správny v situácii, ak na pojednávaní dňa 16.11.2012 sama potvrdila, že pri posudzovanom prevode časti rodinného domu sa o finančných pomeroch ■■■■■ ■■■■■ nebavili, lebo sa ho na to nepýtala, nezaujímal sa o to (č.l. 132 súdneho spisu). Tento jej pasívny postoj nemožno obhajovať ani skutočnosťou, že ona sama mala z titulu zmlúv o pôžičke voči dlžníkovi skôr splatné pohľadávky ako žalobca a pri uzatváraní označenej kúpnej zmluvy sa jednoducho odôvodnene domnievala, že dôvodom jej uzavretia je splnenie dlhu zo zmluvy o pôžičke. Takýto pasívny postoj nie je možné považovať za náležitú starostlivosť, ktorá nepochybne vyžaduje aktívny prístup a je nevyhnutné, aby žalovaná preukázala, že ani pri uskutočnení konkrétnych aktivít úmysel svojho švagra ukrátiť veriteľa nezistila.

Za stavu, ak žalovaná nepreukázala, že úmysel svojho švagra ■■■■■ uvedeným právny úkonom ukrátiť veriteľa nemohla spoznať ani pri náležitej starostlivosti, nebola vyvrátená zákonná domnienka, v zmysle ktorej vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa sa zo zákona predpokladá. Záver súdu prvého stupňa o neunesení dôkazného bremena žalovanou v tomto smere je preto správny ...“

24. Ústavný súd nezistil žiadny ústavnoprávny rozmer ani v sťažovateľkou namietanej odlišnosti v argumentácii krajského súdu na podporu záveru o postavení sťažovateľky ako osoby blízkej k predávajúcemu oproti argumentom okresného súdu, pretože zjavne ide o podporné, a nie odlišné závery, keďže krajský súd sa so závermi okresného súdu v plnom rozsahu stotožnil a odkázal na ne.

25. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, ktorou spochybňuje správnosť záveru najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v súlade s ktorou otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu.

26. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako dovolací súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s posúdením danosti väd konania podľa § 237 ods. 1 OSP, ktoré jedine mohli založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Pritom jedine pri prípustnom dovolaní prichádzalo do úvahy posúdenie ostatných sťažovateľkou namietaných dovolacích dôvodov. Pokiaľ sťažovateľka vo svojej sťažostnej argumentácii namieta nesprávne závery najvyššieho súdu výslovne pri posúdení danosti vady konania spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom [§ 237 ods. 1 písm. f) OSP] z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že správnosť záverov najvyššieho súdu v plnom rozsahu potvrdzujú už uvedené závery ústavného súdu pri vlastnom posúdení dostatočnosti dôvodov napadnutého rozsudku krajského súdu.

27. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv rozsudkom krajského súdu ani uznesením najvyššieho súdu, odmietol jej sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017